

OBRANNÝ BOJ

Podle Polního řádu americké armády.

Hlavním cílem obranného boje, jak říká Polní řád americké armády, je získat čas k vytvoření příznivějších podmínek pro útok nebo vyšetřit síly na jednom úseku fronty k soustředění převahy sil a k dosažení úspěchu na úseku jiném.

Američané dělí obranu na posiční a manévrovou (ústupovou obranu, boj na zdrženou). **Vedení manévrové obrany** se vyznačuje omezeným odporem na jednom postavení s obnovením tohoto odporu podle potřeby na postavení jiném. Při manévrové obraně se boj přerušuje na každém postavení dříve, než se boj plně rozpoutá.

Posiční obrana se zřizuje okolo řady takticky důležitých prostorů, jejichž udržení zabezpečuje celistvost obranných postavení. Pásmo, spojující přední okraj obranných rájonů prvního postavení, nazývají pásmem hlavního odporu.

Je-li obranné postavení obsazeno vojsky delší dobu, může každý z obranných sledů vybudovat několik souvislých zákopových pásů spojených mezi sebou spojovacími zákopky. Tyto zákopové pásy jsou skrytými cestami příchodu ke všem jednotkám v postavení, což dává možnost přesunovat jimi vojska ke zmaření nepřátelského úderu; zákopové pásy skrývají skutečné rozložení obrany a zabraňují nepříteli proniknout do mezer mezi obrannými rájony.

Přesto je zajímavé, že řady a předpisy americké armády zdůrazňují, že se obranné postavení neskládá z řady okopů a zákopových pásů, nýbrž z obranných rájonů nerovnoměrně rozložených jak do šířky, tak i do hloubky.

Velký význam připisují Američané **kruhové obraně** vzájemně se podporujících takticky důležitých rájonů (opěrných bodů). V pokrytém a lesnatém terénu šířka rájonu obrany je menší než v terénu holém.

Američané přiznávají, že soudobé útočné prostředky vyžadují od obránce hluboce členěné obrany, rozdělení obrany na řadu obranných ohnisek (rájonů), mezi kterými jsou povinny působit mechanisované vyšší jednotky a protitankové skupiny.

Za protiofensivy Němců v Ardennách r. 1944 měly tyto rychlé mechanisované a protitankové skupiny neobyčejně důležitou úlohu v průběhu obranných bojů, které byli nuceni Američané vést. Když byla prolomena fronta 8. sboru 1. americké armády, přešly tyto rychlé protitankové skupiny ihned, opíraje se o osady a využívající hlavně přirozených překážek, ke kruhové obraně. Tak byl vytvořen na úseku průlomů 65 km širokém a 80 km hlubokém značný počet obranných rájonů (ohnisek), které pohltily sílu úderu německých divísi a roztržily ho na jednotlivé směry. Nežli Němci likvidovali tyto „ostrůvky“ odporu, provedli Angloameričané mnoho přípravných opatření k likvidaci průlomů.

Protiútok a provedení protiúderu se považuje za podstatu obranné činnosti a za přípravné období k přechodu do protiofensivy.

Zvláštní význam je přikládán **zálohám**. V Polním řádu je uvedeno, že si velitel armády musí udržet ve svých rukou zálohu potřebné síly a příslušného složení, aby jí mohl využít v kritickém okamžiku boje.

Názory Američanů na obranu je možno shrnout v podstatě takto: Obrana se skládá z řady hluboce členěných rájonů (ohnisek); v mezerách mezi ohnisky, přecházají důležitéjší směry, působí vojska, která využívají jako základny pro manévr rájonů připravených ke kruhové obraně.

Taktická obrana se zřizuje kolem řady takticky důležitých rájonů nebo opěrných bodů; zákopové pásy se budují tehdy, když je obrana vedena dlouhou dobu.

Zálohy musí být rychlé, s velkým procentem tankových a protitankových vojsk; v sestavě zálohy je nutné mít výsadkové jednotky k řešení úkolů v týlu nepříteli před přechodem do protiofensivy.

Protitankové prostředky jsou členěny do velké hloubky tak, aby útok narážel na neustále rostoucí odpor na místech jsoucích a k manévru určených prostředků protitankové obrany.

Kostrou obrany je palba, hlavně dělo-

střelecká; používá se jí především k tomu, aby byly již na dalekých přístupech zmařeny všechny zámysly útočníka; k tomuto účelu je soustředována spousta dělostřelectva a munice, jejíž spotřeba není omezo-
vána. Američané, využívající všech palebných prostředků, snaží se stůj co stůj o to, nepřipustit útočníka na ztečnou vzdálenost.

Letectvu je přikládána rozhodující úloha pro zmaření útoku a k vytvoření podmínek pro přechod do protiofensivy; letectvo je též jedním z nejdůležitějších prostředků k ničení nepřátelských uskupení, která pronikla do bojové sestavy obránce. Hromadnými údery ze vzduchu snaží se letectvo rozrušit komunikace, zmařit soustředění, desorganizovat nepřítele a zadusit jeho průlom dříve, než pronikne do prostoru dělostřelecké palby; letectvo spolu s protitankovými a mechanisovanými jednotkami ničí nepřítele, který se vklíní do obrany; letounů vyzbrojených raketovými zbraněmi se hojně používá k ničení tanků. Jako v útoku, tak i v obraně vidíme snahu Američanů přenést hlavní **tíži boje na techniku** (letectvo, palebné prostředky). Na technické

bojové prostředky je kladen úkol: způsobit nepříteli co nejtěžší ztráty a demoralisovat jej a teprve v posledním okamžiku se použije živé síly. Tím se konkrétně objasňuje ta skutečnost, že na pokrytém a lesnatém terénu, kde jsou palebné možnosti obranných zbraní omezeny, je vojskům dávána šířka rajonu obrany užší než v terénu holém. Obranu, tvrdí Američané, nutno vést podle zásady mobilnosti. Mobilnosti se dosahuje použitím krycích jednotek, zlepšením podmínek přesunu uvnitř obranného pásma, členěním vojsk do hloubky a vytvořením záloh způsobilých k rychlému manévru. Mobilnost a pevnost obrany jsou spojovány tak, aby bylo zabezpečeno udržení rajonů důležitých pro manévr bránících se jednotek. Řády doporučují zachovat co nejvíce sil pro protiútok nebo pro útok a oklamat nepřítele o rázu odporu, na který narazil.

(Zpracováno podle článků časopisu *Voennyj vestnik*, r. 1950/51, pojednávajících o obraně a o Polním řádu americké armády.)